

АПРИЛЪ

Април е тукъ, дечица,
той дойде оня день,
той дойде въ колесница
съсь коша си зеленъ.

Той слъзе въ здрачината,
съ намѣтка се покри,
и скри се въ планината —
въ незнайни пещери.

Но бди отъ пещеритъ,
но бди той день и нощъ,
и щомъ вий тукъ заспите,
той дига своя кошъ.

Той дига го и слиза
презъ тъмния букакъ,
и бѣлата му риза
свѣтлѣе като снѣгъ.

Той тръгва по земята
и броди до зори,
и шепне въ тишината,
и редъ по редъ дари:

на всѣки хълмъ — тревича,
на нея — рой крилатъ,
на всѣка стрѣха — птица,
на всѣко клонче — цвѣтъ.

А. Разцвѣтниковъ

СЛЪНЧЕВАТА ПРИЯТЕЛКА

Нѣкога слънцето и месе-
цътъ били побратими. Ходѣли
си все заедно по небето и свѣ-
тѣли на хората и денемъ и
нощемъ. Нѣкой пжтъ, когато
слънцето било уморено, каз-
вало на месеца:

— Иди, побратиме, днесъ
пкъ ти да посвѣтишъ на хората!
А другъ пжтъ слънцето оста-
вяло месеца да си почива и
цѣло денонощие пръскало яр-
ката си свѣтлина надъ отру-
дената земя.